

РЕШЕНИЕ

№ 4324

гр. София, 26.06.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 22.05.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2784** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], пл. Света Неделя № 7, представлявано от изпълнителните директори Л. Х. и Е. Минити, чрез процесуален представител адв. А. М., срещу Решение № 1040-21-85 от 16.02.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-00356462/21.12.2017 г. за спазване на чл. 5, ал. 1 КСО, вр. чл. 9, ал. 3, т. 2 КСО.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение поради противоречие с материалноправните разпоредби и процесуалните правила, както и че същото е постановено в противоречие с целта на закона. Жалбоподателят счита, че решението е в противоречие с материалноправните разпоредби на чл. 9, ал. 2, т. 1 и т. 2 КСО и чл. 46, ал. 5 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС). Изложено е становище за необоснованост и неточно мотивиране на решението. Жалбоподателят счита, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и принципите на административния процес и по – конкретно чл. 9, ал. 2, чл. 7, както и чл. 6, ал. 1 АПК. Нарушено, според него, е служебното начало, тъй като не са събрани всички относими доказателства. Решението не отговаря на изискването за обективност и в крайна сметка на принципа на

справедливостта. Жалбоподателят счита, че ако бъде изпълнено предписанието на контролните органи на НОИ и бъдат декларирани посочените суми като осигурителен доход в декларация образец 1, автоматично за осигурителя ще възникне задължение за внасяне на осигурителни вноски за фонд „Пенсии“ за съответните периоди, каквито не се дължат за периодите на отпуск за временна неработоспособност съгласно чл. 9, ал. 2, т. 2 КСО. Поддържа се, че в хипотезата на чл.9, ал. 3, т. 2 КСО, когато лицето бъде възстановено на работа, работодателят – осигурител за периода на незаконното уволнение няма достъп до официалната информация на НОИ относно осигурителния доход на лицето и за да изпълни задълженията си осигурителят получава информация от самото осигурено лице, която може да е неточна. Иска се отмяна на решението на директора на ТП на НОИ – С. град.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. Според депозирана от неговия процесуален представител писмена молба е изложено становище по съществото на спора. Иска се отмяна на оспореното решение и присъждане на разноски по делото.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител юрк. В. оспорва жалбата. Счита решението за правилно и моли жалбата да бъде отхвърлена. Подробни съображения излага в депозирано писмено становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Със Заповед № ЗР-5-21-00345074/24.11.2017 г. на ръководителя на ТП на НОИ С.-град е извършена пълна ревизия на разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма] за периода 01.01.2013 г. – 31.10.2017 г. В хода на ревизията било констатирано, че са подадени некоректни данни по чл.5, ал.4 КСО на основание чл.9, ал.3 КСО за лица, които са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконосъобразно. Конкретно за лицата М. Н. К., за м. 10 и 11 на 2014 г., и за С. А. Й., за периода м.07.2015 г. до м. 03.2016 г, осигурителят е подал данни по чл. 5, ал. 4 КСО с вид осигурен „18“ (лице, с прекратено трудово правоотношение, което впоследствие е обявено за незаконосъобразно), като е включен доход, от който е изчислено парично обезщетение за временна неработоспособност, за отпуск за бременност и раждане, изплащано от НОИ. Ревизираното дружество е подало с вид осигурен „18“ следните данни:

- за М. Н. К. – последно брутно трудово възнаграждение преди месеца на уволнението, признато за незаконно, в размер на 673,25 лв. За м.10.2014 г. осигурителят е посочил осигурителен доход в размер на 283,67 лв., като е приспаднал осигурителен доход с вноски в размер на 242,09 лв. от положен труд (13 дни) при друг осигурител („Г. офис“), и доход, от който е определено парично обезщетение от НОИ за 7 дни болнични в размер на 147,49 лв. За м.11.2014 г. за лицето е подаден осигурителен доход в размер на 317,60 лв., като е приспаднал осигурителен доход с вноски в размер 313,20 лв. за положен труд при друг осигурител („Г. офис“), и доход, от който е определено парично обезщетение за 2 дни временна неработоспособност от НОИ, в размер на 42,45 лв.

- за С. А. Й. жалбоподателят е подал данни за последно брутно трудово възнаграждение преди незаконното уволнение в размер на 804,70 лв. За м.07.2015 г. осигурителят е подал осигурителен доход в размер на 36,71 лв., като е приспаднал доход, от който е определено парично обезщетение, изплатено от НОИ, в размер на 767,99 лв.; за м.08.2015 г. – осигурителен доход в размер на 103,49 лв., като е

приспаднал доход, от който е определено обезщетение от НОИ в размер на 701,21 лв.; за м. 09.2015 г. – осигурителен доход в размер на 103,45 лв., като е приспаднал доход, от който е определено обезщетение от НОИ в размер на 701,21 лв.; за м. 10.2015 г. – осигурителен доход в размер на 70,10 лв., като е приспаднал доход, от който е определено обезщетение от НОИ в размер на 734,60 лв.; за м. 11.2015 г. – осигурителен доход в размер на 107,49 лв., като е приспаднал доход, от който е определено обезщетение от НОИ в размер на 701,21 лв.; за м. 12.2015 г. – осигурителен доход, в размер на 103,49 лв., като е приспаднал доход, от който е определено обезщетение от НОИ в размер на 701,21 лв.; за м. 01.2016 г. – осигурителен доход, в размер на 136,88 лв., като е приспаднал доход, от който е определено паричното обезщетение от НОИ в размер на 667,82 лв.; за м. 02.2016 г. – осигурителен доход, в размер на 103,49 лв., като е приспаднал доход, от който е определено обезщетение от НОИ в размер на 701,21 лв.; за м. 03.2016 г. осигурителен доход, в размер на 714,83 лв., като е приспаднал осигурителен доход с вноски в размер на 23,09 лв. от положен труд при друг осигурител („Г. консулт А.“), и доход, от който е определено паричното обезщетение от НОИ в размер на 66,788 лв.

На жалбоподателя са издадени Задължителни предписания № 3Д-1-21-00356462/21.12.2017 г., с които на дружеството е указано да извърши корекция на данните по чл. 5, ал. 4 КСО с вид осигурен „18“ на лицата М. Н. К. – за м. 10.2014 г. – с осигурителен доход в размер на 431,10 лв. и за м. 11.2014 г. с осигурителен доход в размер на 360,05 лв., а за С. А. Й., както следва: за м. 07.2015 г. – с осигурителен доход в размер на 804, 70 лв.; за м. 08.2015 г. – с осигурителен доход в размер на 804, 70 лв.; за м. 09.2015 г. – с осигурителен доход в размер на 804, 70 лв.; за м. 10.2015 г. – с осигурителен доход в размер на 804, 70 лв.; за м. 11.2015 г. – с осигурителен доход в размер на 804, 70 лв.; за м. 12.2015 г. – с осигурителен доход в размер на 804, 70 лв.; за м. 01.2016 г. – с осигурителен доход в размер на 804, 70 лв.; за м. 02.2016 г. – с осигурителен доход в размер на 804, 70 лв.; и за м. 03.2016 г. – с осигурителен доход в размер на 781,61 лв.

Издадените Задължителни предписания № 3Д-1-21-00356462/21.12.2017 г. са връчени на 22.12.2017 г., а за резултата от ревизията е издаден Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00356463/22.12.2017 г.

Срещу издадените задължителни предписания е подадена жалба по административен ред с вх. № 1012-21-28/05.01.2018 г. /л. 22 от делото/. Въз основа на така подадената жалба е издадено и оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град, с което задължителните предписания са потвърдени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Решение № 1040-21.85/16.02.2018 г. е връчено на дружеството на 21.02.2018 г., видно от известието за доставяне. Жалбата е подадена на 07.03.2018 г. в 14-дневния срок за обжалване, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Контролните органи на Националния осигурителен институт при изпълнение на служебните си задължения дават задължителни предписания за спазване на разпоредбите по държавното обществено осигуряване и дейността, възложена на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Инструкция № 1 от 3 април 2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от

контролните органи на Националния осигурителен институт, при нарушаване на разпоредбите на нормативните актове по ДОО, Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя и Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя във връзка с възложените на НОИ дейности контролните органи по чл. 3, т. 1 и 3 дават задължителни предписания на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване. Съгласно чл. 3 от Инструкцията контролни органи на НОИ са инспекторите по осигуряването в ТП на НОИ; лекарите - експерти по експертиза на временната неработоспособност в ТП на НОИ; длъжностните лица, на които със заповед на управителя на НОИ или на съответния ръководител на ТП на НОИ е възложено да извършват финансови ревизии и проверки по разходите на държавното обществено осигуряване, както и по спазването на нормативните актове по държавното обществено осигуряване във връзка с дейностите, възложени на НОИ. Видно от приложените Заповеди № 1931/26.11.2015 г. /л. 56 от делото/ и Заповед № 5589/23.06.2016 г. л.60 от делото/, издателите на Задължителните предписания Р. Й. Т. и К. А. Т. са заемали длъжности, както следва – главен инспектор по осигуряването и старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С.-град и попадат в обхвата на чл. 37, ал. 1, вр. чл. 3, т. 1 от Инструкцията, поради което съдът намира, че предписанията са издадени от материално и териториално компетентни органи.

Съгласно чл. 117, ал.3, т. 3 КСО задължителните предписания на контролните органи по чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ, който съгласно ал. 3 се произнася с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение е постановено от компетентен орган, в изискуемата форма и при спазване на административнопроизводствените правила. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Спорът в случая касае материалната законосъобразност на акта и се свежда до това правилно ли са подадени от жалбоподателя данните за месечен осигурителен доход за съответните периоди на лицата М. Н. К. и С. А. Й. с код 18, с приспадане на дохода, от който на тези лица е изчислено и изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност от НОИ.

Няма спор по делото относно периодите на незаконно уволнение на лицата, последното получавано от тях брутно трудово възнаграждение преди уволнението, осигуряването им при друг работодател за част от периодите, както и относно изплатените обезщетения за временна неработоспособност, бременност и майчинство. Възражението на жалбоподателя касае констатациите и изводите на органите на НОИ за некоректност на подадените данни за осигурителен доход на лицата, предвид разпоредбата на чл.9, ал.2,т.2 КСО, която според наведените в жалбата доводи го освобождава от задължението за внасяне на осигурителни вноски за фонд „Пенсии“ за лицата за периодите на временна неработоспособност, съответно му дава основание да приспадне от осигурителния доход на лицата дохода, върху който са определени и изплатени обезщетенията от НОИ.

Съгласно чл. 9, ал. 3, т.2 КСО за осигурителен стаж се зачита и времето, през което лицата са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа, но не по-късно от 14 дни от влизането в сила на акта, с който се признава

незаконността на уволнението от съответния компетентен орган. За този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя, а за лицата по чл. 4а, ал. 1 - от работодателя им върху последното брутно възнаграждение, ако лицето не е било осигурявано. Ако лицето е било осигурявано, осигурителните вноски се внасят върху разликата между последното брутно възнаграждение и осигурителния доход за периода, ако този доход е по-малък. Съгласно ал.5 на същата разпоредба осигурителните вноски по ал. 3 са в размерите за фонд "Пенсии", съответно фонд "Пенсии за лицата по чл. 69" и за допълнително задължително пенсионно осигуряване и Учителския пенсионен фонд.

Съгласно чл.9, ал.2, т.2 КСО, за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски, се зачита времето на платените и неплатените отпуски за временна неработоспособност, за отпуск за бременност и раждане и при осиновяване на дете от 2- до 5- годишна възраст.

Видно от посочените разпоредби, законодателят ясно е разграничил хипотезите, когато за осигурителя отпада задължението да внася осигурителни вноски за ДОО за периоди, през които лицата не полагат труд поради изплащане на обезщетения, но правоотношението не е прекратено (ал.2), от хипотезата, при която определени периоди се зачитат за осигурителен стаж (ал.3), въпреки че лицата не са работили по конкретни причини, в т.ч. поради незаконно уволнение. Във втория случай е установено задължение за работодателя, по отношение на който уволнението е признато за незаконно, да заплати осигурителните вноски на лицето, дължими за времето, през което е останало без работа, което законът признава за осигурителен стаж, а в случай, че лицето е работило и е било осигурявано върху по-нисък доход - да внесе разликата до по-високия осигурителния доход. Разпоредбата на чл.9, ал.3 КСО императивно посочва, че осигурителните вноски за периода на незаконно уволнение се внасят върху последното брутно трудово възнаграждение, получавано преди уволнението, като от него може да се приспада само дохода, върху който лицето е било осигурявано, т.е. осигурителния доход по друго правоотношение, по което лицето е полагало труд през периода на незаконно уволнение и върху който са били дължими осигурителни вноски в по-нисък размер.

Съдът намира за правилно тълкуването на закона, според което наличието на обстоятелство по чл.9, ал.2, т.2 КСО не влияе върху прилагането на чл.9, ал.3, т.2 КСО. Доходът, от който се изчислява паричното обезщетение за временна неработоспособност, е ирелевантен по отношение на данните, въз основа на които се определят дължимите от жалбоподателя осигурителни вноски за периода на незаконно уволнение. Обстоятелството, че в периода на незаконното уволнение, когато лицето е полагало труд по друго правоотношение, е възникнало основание по чл.9, ал.2, т.2 КСО, за което е изплатено от НОИ обезщетение, води до освобождаване от заплащане на осигурителни вноски за периода на временна неработоспособност, но само за осигурителя, който към този момент е бил работодател и задължен в това си качество за внасяне на осигурителните вноски. В този смисъл правилно е заключението на процесуалния представител на жалбоподателя, че ако в периода на временната неработоспособност е съществувало трудово правоотношение с конкретните лица, което не е било прекратено, същият не би дължал осигурителни вноски съгласно чл.9, ал.2, т.2 КСО. Задължението на жалбоподателя обаче почива на друго основание – признаването на извършеното от него уволнение за незаконно и предвидените в закона последици от това - зачитането за осигурителен стаж на

времето, през което лицата са били без работа от датата на уволнението до възстановяването им на работа, при което съгласно изричната законова разпоредба дължимите осигурителни вноски са възложени на този осигурител. Нормата на чл.9, ал.3, т.2 КСО установява изключение и следва да се тълкува и прилага стриктно по отношение на това по какъв начин се определят и в какъв размер са дължимите осигурителни вноски. В конкретния случай, с оглед наличието на осигуряване на лицата при друг осигурител, вноските за фонд "Пенсии" се дължат върху разликата между последното брутно трудово възнаграждение преди уволнението и по-малкия осигурителен доход при този осигурител, без да е налице противоречие с нормата на чл.9, ал.2, т.2 КСО.

Предвид изложеното, подадените от жалбоподателя в регистъра на осигурените лица данни за част от периодите на незаконно уволнение на лицата М. К. и С. Й. не съответстват на чл.9, ал.3, т.2 КСО, тъй като посочената разпоредба не предвижда друго, освен приспадане на по-малкия осигурителен доход, ако лицето е било осигурявано, съответно не допуска възможност за приспадане от последното трудово възнаграждение преди уволнението на дохода, от който е определено паричното обезщетение, изчислено от НОИ. Издадените задължителни предписания от органите по социалното осигуряване са законосъобразни, поради което жалбата срещу тях и срещу потвърждаващото ги решение на директора на ТП на НОИ следва да бъде отхвърлена.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото, предвид изхода на спора, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер от 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма]. ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 1040-21-85 от 16.02.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-00356462/21.12.2017 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати по сметка на ТП на НОИ С.-град сума в размер на 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ:

